

Mátyás király megkapáltatja az urakat

Mátyás király egyszer Tornalján járt. Csak úgy szegényesen volt öltözve. Bement a Fehér Ló étterembe, hogy megebédeljen. Ott ült sokáig, de a pincérek hozzá se szóltak. Csak az urak körül szaladgáltak. Őhöz se szóltak, mert hogy szegényes ruhában volt, ki se szolgálták. Hát akkor mit volt mit tennie, elment éhesen. Majd azután egyszer táviratozott a gömöri uraknak, hogy jön vizitációba. A Fehér Lóban volt a nagy ebéd. Szaladgált mindenki, hogy a királynak kedvébe járjanak, meg hogy ne legyen hiba semmiben.

Amikor leültek az ebédhez, Mátyás király nagyon lefordta az urakat. Szidta őket, hogy semmibe se veszik a szegényeket. Ő itt járt a múlt héten. Ugyanitt ült a Fehér Lóban, de még csak hozzá se szóltak, mert szegényesen volt öltözve. A pincérek csak az urak körül sűrögtek-forogtak. Nem a pincérek a hibásak, hanem az urak, akik észre se veszik a szegényt, csak elvárják, hogy nekik dolgozzanak. Most pedig senki se nyúlhat az ételhez. Mennek együtt dolgozni. Nagyon elsavanyodtak az urak. Nem volt mit tenni, fel kellett állni az asztaltól éhesen. Akkor kivitte Mátyás király az urakat a gömöri hegyre a szőlőbe. Ott nagyon meredek a hegy oldala, ahol a szőlő van. Éppen kapáltak a munkások. Azt mondta nekik Mátyás, adják csak át a kapájukat az uraknak. Ő is fogott egyet:

– No kapáljunk csak!

A hegyről lefelé kapáltatta az urakat. A nagy pohos urak majdhogynem orra estek. Megizzadtak nagyon, mert jó meleg volt. A király kérdezte, hogy:

– No, urak, ki érdemli meg jobban az ételt-italt?

Az urak fogadkoztak, hogy gondjuk lesz ezután a szegényekre. Megtesznek ők mindent, csak hagyják már abba a kapálást, mert nem bírják tovább. Így tanította rendre az urakat Mátyás király, meg arra, hogy tiszteljék a szegényt, mert az is ember.